

LATVAS

No. 38. Metai VI

Rugs. (Sept.) 18, 1926

BTBR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

XVII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

E v a n g e l i j a .

ŠV. MATO 22, 34-46.

ANUO metu: parisiejai, išgirde, kad jis privertęs nutilti sadukiejus, susiėjo kruvon, ir vienas jų, įstatymo mokytojas, jį paklausė, gundydamas jį: Mokytojan, koks didžiausias įsakymas įstatyme? Jėzus jam tarė: Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visa savo mintimi. Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas. Antras gi jį panašus: Mylėsi savo artimą kaip pats save. Šitiedviem įsakymais remiasi visas įstatymas ir pranašai.

Susirinkus gi parisiejiams, Jėzus juos paklausė, sakydamas: Kas jums rodėsi apie Kristų? Kieno jis sunus? Jie jam atsakė: Dovido. Jis jiems tarė: Kaip-gi Dovidas vadina jį Dvasioje Viešpačiu, nes sako: Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano dešinėje, kolei aš padarysiu iš tavo

L e k c i j a .

EFEZ. 4, 1-6.

BROLIAI: aš, kalinys Kristuje, maldauju jus elgtis, kaip verta to pašaukimo, į kurį jus esate pašaukti, visu nuolankumu ir romumu, kantrybe, meile pakenčiant kits kitą, rupestingai palaikant ramybės ryšiu dvasios ramybę. Vienas kunas ir viena dvasia, taip kaip jus ir esate pašaukti į vieną jūsų pašaukimo viltį. Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas. Vienas Dievas ir visų Tėvas, kurs stovi aukščiau už visus, visuose vietose ir yra visuose muyse.

neprietelių tavo kojoms suolelį? Jei tat Dovidas vadina jį Viešpačiu, kaip gi jis jo sunus? Ir nē-vienas negalėjo jam atsakyti nei žodžio, nei gi kas nors drįso nuo tos dienos daugiau jį klausiti.

FRANCIJA. — Miestelio St. Nazaire valdyba nusprendė, kad iš miesto ligoninės būtų pašalinti visi kryžiai nuo sienų, išskyrus vieną.

Viena ligoninės dalis turės kryžių, nes ta dalis aprupinta dovana 5000 aukso frankų. Tą dovaną padarė Rustant'as Bord rašytojas, gyvenęs Saint Malo. Jis dovaną davė su sąlyga, kad ji jam bus sugrąžinta, jei nebus leista tenai laikyti kryžių ant sienos.

KANADA. — Montreal'e Kurčių — Nebylių Įstaiga pastatė rankų darbų mokyklą.

Čia kurti nebyliai bus mokomi įvairių darbų, kad vėliaus pats galėtų sau pelnyti duoną.

Reikia čia pastebėti francuzų katalikų duosnumą, kuomet tą trijų aukštų namą pastato iš surinktų aukų.

Aukų rinkimas dar eina, bet namas jau beveik baigtas.

Štai kaip kilnios širdies žmonės ir kilniai rūpinasi savo gamtos nuskriaustais nariais. Kaip jie skubus yra nešti pagarbą, kad tiems jų vargas būtų lengviau vargti.

Budėkime Kad Neprigautų.

III. Bažnyčios mokslas apie perskyrimus ir civilines jungtuves.

Kiekvienam, kurs nusivokia bent truputį apie Bažnyčią, yra aišku, ką skelbia Bažnyčia apie Moterystę. Bažnyčia yra saugotoja, globėja ir aiškintoja Dievo mokslo, ir Jai nevalia Dievo mokslą keisti mažiausiame dalykėlyje. Tat, jei Kristus ir Apaštalai persiskyrimų-divorsų nepripažindavo, tai ir bepročiui turi būti aišku, kad Bažnyčia jų irgi negali pripažinti. Bažnyčioje nuo Apaštalų laikų ligi šiai dienai buvo ir yra skelbiamas vienodas mokslas bei vienoda praktika pasireiškė: *Moterystė tarp katalikų yra nesuardoma, gi kaip Sakramentas išimtinai Bažnyčioje teikiamas.*

Šv. Justinas garsingame savo veikalė apie apginimą Katalikų Bažnyčios tikėjimo, taip rašo: "Kas nors veda givanašlę (persiskyrusią moterį su savo vyru, kol vyras jos gyvas) dasileidžia svetimoterystės". Šventasis tatai rašė pirmame krikščionybės amžiuje. *Hermas* į užklausimą, ką privalo daryti vyras, jei jo moteris svetimoteriauja, taip atsako: "Teperiskyria su ja *ir pats vienas gyvena*. Tačiau jei tame atvejuje vestų kitą moterį, neprivalo pamiršti, jog panašus jo darbas yra svetimoterystės darbu". Taip tat buvo mokinama pirmame krikščionybės šimtmetėje.

Šv. Jonas Aukšaburnis aiškindamas žodžius Šv. Pauliaus: moteris surišta yra įstatymu, — taip sako: "Patī negali jokiū budu skyrties nuo vyro, kol jos vyras gyvas. Nevalia jai niekados jieškoti kito vyro ir už kito tekėti. Patī, kol jos vyras gyvas, surišta yra vyro įstatymu". Ir toliaus, neva, numatydamas mūsų laikų gyvenimo aplinkybes taip tęsia: "Gal kas nors prikls, kad valstybė duoda persiskyrimus? Lai žino toksai, kad Dievas mus

visus teis ne sulig įstatymų pasaulio valstybių, bet sulig įstatymų, kuriuos pats Viešpats yra išleides. Pirktaji namą galima kitam parduoti, bet moterį vestą nevalia pamesti". Ar to dar mums neužtenka? Jei taip yra, tai skaitykime toliaus.

Šv. Ambrozijus: "Valstybės įstatymai nedraudžia persiskyrimų? Taip, — bet juos draudžia *Dievo įstatymai*. Užvislabiausiai privalome Dievo klausyti. Jei tvirtini, jog persiskyrimai daleisti, esi žydas, bet ne katalikas".

Šv. Jeronimas: "Visos priežastys persiskyrimams liko Šv. Pauliaus Apaštalo atmetos, kuomet jis aiškiai ir griežtai nustatė, jog kiekviena moteris, jos vyrui esant gyvam, tekant už kito vyro, dasileidžia svetimoterystės... Kol jos vyras, nors jis būtų svetimoterys, sodomita ir baisiausias piktadaris, nenustoja būti vyru. Ir tame tat atvejuje nevalia niekuomet už kito tekėti".

Šv. Augustinas: "Persiskyrimas Dievo Įsakymais draudžiamas, nors jis būtų valdžios įsakymais toleruojamas".

Šv. Pranciškus Salezijus: "Vely te kunas persiskyria su siela, negū vyras su moterimi".

Štai matome, kaip Katalikų Bažnyčia moko apie persiskyrimus. Bet vis gi atsiranda žmoneliū, kurie, neteisingus gaudus kartodami, save stengiasi pateisinti ir sako, buk popiežiai kartais daleisdavo "divorsus" arba persiskyrimus.

Bažnyčios istorijoje neatsitiko, neat-sitinka ir niekuomet neatsitiks to, kad Apaštališkas Sostas pateisintų tokį darbą, kurį Kristus pavadino "svetimoteryste". Šventieji Tėvai lygiai, kaip kad ir prieš tai paminėti Bažnyčios Tėvai bei Daktarai, visuomet smerkė persiskyrimus. Taip pav. *Eugenijus IV* savo rašte paskirtame Armenams rašo: "Krikščioniška mo-

terystė yra nesuardoma. Svetimoterystei pasitaikus, vedusiems galima persiskirti, bet nevalia daugiaus vesti, kol abu gyvi”.

Papa *Klemensas IV* Lugduno Sątaryboje pareiškė, kad tik vyrui arba žmonai mirus galima vesti arba tekėti, — ir priduria, kad tai yra vienintėlis atsitikimas.

Papa *Urbanas VIII* ir paskiaus Papa *Benediktas XIV* tikėjimo išpažinime paskyrtame katalikams rytinių apeigų taip išsireiškia: “Nusprendžiame, kad krikščioniška moterystė yra nesuardoma, gi atsitikimai svetimoterystės, klaidatikystės ir kitų prasižengimų duoda teisę persiskyrimui, bet ne naujoms jungtuvėms.”

Leonas XIII 16 gruodžio 1681 metais savo prakalboje taip pasakęs apie moterystę: “Moterystės ryšys tarp katalikų yra Dievo Įstatymais sutvarkytas, yra šventas, yra vienas, yra nesuardomas.”

O istorijos įvykiai mus įtikrina, kad Apaštališkas Sostas ne vien moko, bet ir vykina savo mokslą, nors dėl to prisėina daug nukentėti.

Taip Henrikas VIII, Anglijos karalius, norėjo butinai persiskirti su savo teisėta pačia Katarina iš Kastilijos, kad paskiaus vesti savo rumų “damą” Oną Boleyn. Šventasis Tėvas Klemensas VII prašomo persiskyrimo nedavė, nes negalėjo duoti. Karalius pradėjo persekioti savo šalyje katalikybę, pasikvietė Luterio agentus, — papa vienok buvo neįveikiamas ir leidimo nedavė, nes įgaliotas Dievo nebuvo tam. “Ką Dievas sujungė, žmogus teneperskyria”. Nuo to dėsnio, matome, Bažnyčia niekuomet neatsitraukė ir jo nepakeitė. Įstatymai, tat, pateisinantieji persiskyrimus yra nedori, nes yra priešingi Dievo Įstatymams. Katalikas turi valią pasirinkti sau luomą, kuris jam patinka: gali vesti, gali irgi pasilikti nevedęs. Nusistatydamas vesti irgi turi progos pasirinkti sau patinkamą asmenį. Tačiau apsidėdęs, katalikas negali gyventi nei žydiškai, nei protestoniškai, nei

pagaliaus pagoniškai, — bet privalo katalikiškai gyvenimą tvarkyti.

Tat, matome pagaliaus, jog Bažnyčios mokslas yra toks pats, kaip kad ir Viešpaties Kristaus.

IV. Mokytų vyrų nuomonė apie persiskyrimus.

Ligšiol buvau nurodęs, ką Kristus ir Bažnyčia sako apie persiskyrimus, — dabar nurodysiu, ką mano žymus mokyti vyrai apie “divorsų” šių dienų ligą.

Vokietis *Weiss* yra pasakęs tokiu būdu: “Moterystės nesuardomybės reikalauja taip pats *protas*, taip irgi *padorumas*, bei *teisirūgumas*”. Garsus poetas *Goethe* nebudamas kataliku, ir net nepareikšdamas katalikams prielankumo, bet vien turėdamas omenyje gerbuvį ir laimę žmonijos nedvejodamas pareiškia: “Moterystė yra pradžia ir višūnė kultūrinio gyvenimo, — todėl privalo būti nesuardoma”. Profesorius Lipsko Universitatis *Dr. Mitteis* sekančiai rašo: “Kiekviena persiskyrusi šeimyna yra nuodijančiu šaltiniu ir užkrečiamu šašu visuomeninio padorumo”.

Jungtinių Valstijų Prezidentas taip pasisakė pasibaisėjęs šios šalies “divorsu” gausumu: “Jei moterystės klausimuose neseksime katalikų, — pražudysime visą Ameriką”.

Tat sulig mokytų vyrų nuomonės persiskyrimai yra: tautų pražutis, visuomenės tvirkinimu, žmonijos nelaimė. Matome tat, kad “divorsus” — persiskyrimus smerkia ne vien tikėjimas, bet ir protas. Reikia tik besarmačiai, pasileidėliai, ir siaurapročiai gali reikalauti šalyje įstatymų pateisinančių svetimoterystę pridengtą persiskyrimo skarmalu. Tik žmogus netekęs sąžinės jausmo, gali naudotis jau esamais begėdiškais įstatymais.

V. Persiskyrimų pasekmės.

Jei aš nurodyčiau šioje vietoje tas visas baisesias pasekmes kylančias iš persiskyrimų, tai gal daugel įtartų mane ša-

liškume arba neišmanyme gyvenimo. Tat aš šioje vietoje atkartosiu vien Šventojo Tėvo *Leono XIII* žodžius, pareikštus 10 vasario 1887 metais rašte pavadintame: “Bažnyčia ir Moterystė”. Žodžiai *Leono XIII*, to “Vatikano mokslinčiaus”, yra plačiai vertinami taip protestonų, taip net rimtesnių laisvamanių tarpe, — todėl malonėkite perskaityti.

Persiskyrimų pasekmės:

a) *Šeimynose.*

“Nereik mums priparodinėti”, sako Šventasis Tėvas, “kaip žalingi yra visuomenei persiskyrimai. Per tai moterystės ryšiai lieka nepastovūs, — meilė nyksta, — neištikimybė pasireiškia begalo apverttinoj formoj, — globa ir auklėjimas vaikų paneigiamos, — pasididina nesutikimams progos, — moteris pažeminama, nes jai nuolatos grėšia pavojus, kad vyras ją gali pamesti, kuomet jinai nusibos vyrui”.

b) *Valstybėse.*

“Kadangi užvis labiausiai ardo šeimynas ir silpnina valstybės ištvirkimas gyvenime ir papročiuose, tai aišku, kad persiskyrimas virsta šeiminiųs laimės griovėju bei *valstybinės gerovės ardytoju*”.

c) *Privačiame ir viešame gyvenime.*

“Persiskyrimai, — rašo *Leonas XIII*, — kyla iš visuomeninio patvirkimo, ir sulig patyrimo davinių plačiai atidaro vartus taip privačiame gyvenime, taip irgi viešame pasileidimui. Toji pragaištinga pasekmė tuom yra baisi, kad jau kartą įsibrovus nebegalima jai užkirsti kelio ir užlaikyti ją paskyrtose ribose.

Neišpasakytai didelė galė pavyzdžio, bet dar didesnė jėga gašlumo. Gašlumas iš dienos dienos žadins žmonėse norus persiskyrimų ir tuo budu lig kaip kad užkrečiama liga arba patvinusi upė viską ką tik pakeliui užtinka naikina, užlieja... Kuomet tyrinėjame gyvenimo faktus, dalykas dar labiaus pradeda aiškėti.

Kai tik valstijų įstatymai pratiesė kelią persiskyrimams, — tai su syk padidėjo nesutikimai, barniai, pasileidimai, — taip, kad net patys teisdavėjai pradėjo gailėtis savo neatsargaus žygio. Ir jei teisdavėjai nebutų susiaurinę persiskyrimo įstatymų, tai beabejo viskas pasibaigtų valstybės sugriuvimu.”

O, kad tie visi mūsų Seimo atstovai, kurie mano mus apdovanoti “civilinių jungtvių” dovana perskaitytų ir įsitėmytų tuos perspėjimo žodžius *Leono XIII*. Divorsai tai ne dovana piliečiams, bet smarki jiems bausmė, — tai barbarybės nuožniausias darbas...

VI. Kas reikalauja persiskyrimų?

Pasitaiko skaitant laisvamaniškus laikraščius užtikti pasakymų, buk “divorsų” arba persiskyrimų reikalauja dauguma žmonių, kitaip tariant visuomenė. Ar gi jie tiesą skelbia? Tankiai irgi tenka išgirsti, kad “katalikai” žmonės reikalauja “persiskyrimų” legalizavimo šalyje. Ar tas irgi atatinka tikrenybei? Pasvarstykime.

Moterystės Sakramentas yra pamatu, ant kurio remiasi katalikiškas doras gyvenimas; Moterystė yra šaknis, kuri patiekia krikščioniškam katalikų gyvenimui stiprybės sulčių. Kataliybės priešai apie tai gerai žino, gi žinodami, kame katalikų jėga, deda visas savo pastangas tam, kad išmušus mums stipriausią ginklą, kad suardžius mūsų pamatus, ant kurių remiamės. Kas gi skaitosi Bažnyčios priešu kurs taip tykoja, kad mums pakenkus? Apsidairykime ir pamatysime: čia Amerikoje pilna masonų, čia irgi netruksta laisvamanių, čia taip pat protestonų-fanatikai, ir pagaliaus pralobusi žydijs. Lietuvoje gi pradeda nuo liberalų nieko nepaisančių, paskiaus praleidus socialistus įvairaus plauko, turėsime sustoti ant bolševikų gaujos ir žydiškos masonerijos goviedos.

(Bus daugiau).

Kun. I. Abromaitis, M. S.

Atsakymai į Paprasčiausius Priekaištus Tikėjimui.

Tat šv. Petro sosto pastovybė, tikras žydų išsiblaškyimas ir jų palaikymas per XIX šimtmečių ir t. t. yra aiškesni daviniai ir stebėtinesni negu kad stebuklai įvyktų, bei tebutų buvę per tris ar keturis amžius. Ir jei pasaulis dar tęsis keleta tukstančių metų, tas religijos dievybės įrodymas bus daug tvirtesnis tris ar keturis tukstančius metų vėliau.

Tat nėra stebėtina, kad yra mažiau stebuklų dabar, kaip kad budavo pirmuose krikščionybės amžiuose.

XXXVIII.

Kodel lotynų kalba bažnyčiose vartojama? Kam naudotis nežinoma ir nesuprantama kalba?

ATSAKYMAS. Delto, kad pastoviomis dogmoms yra reikalinga pastovi kalba, kuri palaikys ir nuolat saugos nuo visų mainų, net ir tų dogmų išsiriškimo.

Delto, kad visuotinam bendravimui reikia bendros kalbos, kuri palaikys, perstatys ir paskelbs viešai tikėjimo vienybę ir bendrąją tikrosios religijos brolybę.

Protestantai ir visi Katalikų Bažnyčios priešai yra nuolat naudoję lotynų kalbą kaip progą aštriai jai prikaišioti. Jie jautė tą savystovybę ir pastovybę, stebėtinai palaikančią nuo visų mainų tuos senuosius krikščionių įpročius, kurių liudijimas juos sumala. Jie nori perlaužti kevalą, kad pasiekus bran duolį, kuris yra juo padengtas. Melas ir

klaida nuolat naudojasi mainoma kalba.

Jei tas priekaištas arčiau panagrinėti, jis pasirodys be pamato. Ar nėra daugelio žmonių, kurie ją supranta? Ar ne visi pamokslai ir instrukcijos, tai yra visos tos Dievo garbinimo dalys, kurios tiesioginiai liečia žmones, yra duodamos suprantamoje kalboje? Ar nėra didelė dalis maldų ir kitų Bažnyčios apeigų išversta? Kuris krikščionis kliudomas sekti pamaldas del paslaptingos altoriaus kalbos? Ar nėra apeigų ženklelių, kaip varpelių, kurie pareiškia kas dedasi ir ką kunigas kalba?

Toliau, niekas negali susilyginti su lotynų kalbos prakilnumu, didybe, aiškumu ir gražumu. Tai pasaulio valdytojų-romėnų, tai civilizacijos kalba; ta kalba yra kalbų karalienė; ji užsipelnijo būti religijos kalba.

Šalia didžiųjų atmainų, kurias pamatiniai maino ir vysto gryna kalba, yra daugelis kitų, kurios rodos nesvarbios, gi išties yra labai svarbios. Štai, kasdieninis vartojimas pakeičia žodžių prasmę ir dažnai juos pablogina per piktą žmonių vartojimą. Jei Bažnyčia naudotų mūsų gyvą kalbą, būtų labai lengva kiekvienam begėdžiui paversti prakilniausius ir švenčiausius Bažnyčios apeigų žodžius į juoką ar piktą.

Visose suvokiamose aplinkybėse religijos kalba privalo būti išskirta iš žmogaus sauvalumo ir nepastovumo.

Tai štai kodel Bažnyčia naudoja lotynų kalbą.

Kunigai nuolat rėkia, staugia pinigų.

ATSAKYMAS. Taip, bet ar sau? Jie prašo pinigų, kiek aš žinau, palaikyti tinkamai Dievo garbę, Jo namą ir pagelbėti vargdienius. Ar tamsta kaltini juos už tai? Ar ne jie vargdienių globėjai ir našlaičių tėvai? Ar ne jie Dievo tarnai paskirti palaikyti Jo garbę ir budėti Jo namuose?

Jie turi, tiesa, dažnai prašyti pinigų; bet ar ne jūsų kaltė iš dalies? Kodėl tamsta, kurs taip turtingas ir gausiai duosnus pasilinksminimams, taip šykštus Bažnyčios reikalams? Gal nežinau penktojo Bažnyčios įsakymo? Kodėl aukoji taip maža, kai tamstos meldžiama pagalbos? Ar ne tamstos netinkamas taupumas priverčia juos sugrįšti prie kovos, nežiurint savęs?

Toliau, ar manai, kad galima padaryti dideles išlaidas be didelių pajamų? Tik įstok į savo klebono batus; paimk į savo globą visus parapijos vargdienius, pamėgink palaikyti ir įkurti labdaringas draugijas, buk priverstas palaikyti Bažnyčią ir visa, kas jai priklauso, geroje tvarkoje ir padėtyje; tai yra sunkesnė našta pakelti negu atrodyti. Ar nereikia pinigų tam visam?

Nenuostabu, jei tamstos pagalbos reikalauja. Duok duosniau su geru saku. Toks išleidimas, buk tikras, negrauš širdies, nei nesubankrutins.

Išmalda nė vieno nepadarė elgeta. Jei turi daug, duok daug; jei turi mažai, duok mažai; bet duok pagal savo turta: maža ką duosi, duok su džiaugsmu.

Kunigai yra pasitikėjimo ir labda-

rybės žmonės. Turėk daugiau pasitikėjimo ir meilės dėl Bažnyčios. Mes tuomet suprasime, kodėl jie nuolat meldžia prašo, "ubagauja".

Išpažintis yra kunigų išradimas.

ATSAKYMAS. Čia didelis klausimas.

Tamsta supranti jo svarbą ir vertę, gerasai skaitytojau. Jei Dievas tai paliko, mes turime su tuo sutikti ir Jo klausyti, nes paikystė priešintis Dievui. Jei ne Dievas įsteigė tą sakramentą, bet žmogus, kaip tamsta arba aš, mes privalome (dovanok žodžiui) pasiūsti jį... jį ir jo išradimą, nes yra veik nemaloniausias išradimas, kurį mes galime pažinti.

Išpažinti (spaviedotis) yra prisipažinti savo nuodėmes, ty, pasakyti kunigui visas piktybes, kurias žmogus kuomet yra papildęs, nežiurint kad ir šlykščiausios ir baisiausios jos būtų, — aš tamstos klausiu, kas galėtų būti aštresnio ir nemalonesnio? Kame didesnė žmogaus auka galima būtų reikalauti?

Nejaugi ta auka turėtų tad būti daroma? Nejaugi aš turiu po įsakymu sąžiningai eiti išpažinties, jei nebučiau kaltas kelti ranką prieš Dievą? Jį paniekinti?

Taip.

Kadangi nuodėmių išpažintis, padarytina kunigui, buvo Jėzaus Kristaus įsteigta, Jo paties, gyvojo Dievo Sūnaus, Kurs atėjo ant žemės ir tapo žmogumi dėl mūsų išganymo.

Atskleiskime Evangelijos knygą.

(Bus daugiau).

Ž I E D E L I A I

Kaip Velnias Kankina Kiniečius?

Neįtikėtina, kaip velnias kankina Kinijos gyventojus, apsašo vienas misijonierius. Turiu du krikščionius, kurie budami stabmeldžiais, užsiimdavo burtais. Klausinėčiau ne kartą, kaip jiems sekėsi jų senas amatas. Jų jų vienas apsakė man tokius nuotikius:

“Vieną dieną dirbau lauke, gal apie koku du kilometru nuo pagodos (pagonų bažnyčios). Staiga, nors gyvo žmogaus nemačiau apie save, kas tai mane supurtė ir visą apėmė. Nuo to laiko ar sėdėjau, ar stovėjau nevaldžiau savęs. Kuomet galop atgavau jausmus, atsiduriau prie pagodos, prie kurios gyveno burtininkai. Apsigyvenau prie jų. Žmonės kalba, kad burtininkai meluoja, kuomet giriasi, jog susineša su velniais. Ar burtininkai turi kokius santykius su piktomis dvasiomis, apie tai nieko negaliu pasakyti, bet tas tikrai tikra, kad aš buvau apsėstas. Kiek kartų pašaukdavau velnią, jis tiek kartų atsiliepdavo manyje. Buvo tai man tikras kankinimas. Ką daro tie burtininkai? Be mažko kiekviename sodžiuje galime juos užtikti, sėdinčius ant kreslo, pristatyto aštriais peiliais, arba gulinčius ant digliuoto suolo. Plėšia sau skruostus apcugais, duria liežuvį, o tuo krauju, tekančiu iš tų žaizdų, tepa popiergalius, kurie turi tarnauti žmonėms, kaip stebuklingas talizmanas. Kartais toksai apsėstasis griaužia ir naikina

porcelianinius indus, o šukes, kaip geigausius gardumynus, nuryja. Sako, kad tas daro jiems daug malonumo.

Patį stabmeldžiai pasakoja, kad be piktos dvasios prisidėjimo sunku kaikuriuos dalykus išaiškinti. Ir taip pavyzdžiui atsitikdavo, kad atrasdavo kartais pasikorųsį arba uždusųsį žmogų ant lovos. Lavoną atrasdavo gulintį veidu atkreiptu į patalus, o virvė nebudavo užtemta ant kaklo, bet, kas nuostabu, ją priištą lavoną rasdavo prie pagalvio.

Nekartą kas tai pagrobdavo vaikus, mergaites, moteris ir pamesdavo ant gatvės. Nei joks jieškojimas negelbsta. Kas tai visiems akis apdumia. Bet štai staiga po pora valandų jieškojimo, ant to paties kelio, kuriuo dešimtimis perėjo ir nieko nepastebėjo, pasikui atsiranda pražuvusis vaikas ar mergaitė, gulinti be jausmų. Vieno mano pažįstamo krikščionio žmoną, taip baigia misijonierius pasakoti, velnias nunešė toli į kalnus ir tenai išlaikė kelias savaites. (**Por. Cath. Miss. 1926, p. 7.**)

Bonzų pašventimas.

Stabmeldžių budistų kunigai vadinasi “bonzais”. Vienas Kinijos misijonierius aprašo kaip budistų viršininkai šventina kandidatus į “bonzus”.

Neseniai turėjau progos pamatyti, kaip budistų bonzai yra šventinami. Žingeidūs skaitytojai, gal norite žinoti,

kaip jų šventinami išveizi? Ar panašus į mūsų? Tad trumpai jų apeigas pažymėsiu.

Pradėjo savo maldas; girdėtis tai monotonas vyresniojo balsas, tai vienbalsinis kitų bonzų giedojimas. Tuo tarpu žmonės buriomis renkasi į šventnamį, kaip į turgavietę šnekėdami. Kai kurie, matydami kandidatų iškrapytus nuo baimės veidus, darė įvairias juokingas ir netinkamas pastabas. Aplamai budistai be jokios pagodonės užsilaikė, juokavo, balsiai šnekėjo ir šposus krėtė. Staiga suvaitojo bugnai riktelėjo galingos triubos, atsiliepė ir kitokie instrumentai, darydami tikrai pragarinį triukšmą. Čia ėjo regemai apie tai, kad nuslopinti tą blogą įspudį, kokį darė kandidatų verksmas ir vaitojimai ir kitos liudnos apeigos.

Visi busentieji bonzai turėjo plikai nuskustas galvas. Viršininkai laikė rankose kvepančios smalos (wonna žywica) gabalėlius ir pradėjo juos lipdinti prie tų galvų. Kaikuriems po tris, kitiems po šešius arba devynius; buvo ir tokių, kurie prašė po dvylika prilipdinti. Kuomet visiems prilipdė, vyresnieji su degančiu šiaudu uždegė smalos gabalėlius. Neužilga ugnis daėjo iki odos ir oras prisipildė smirdančiu nudegėlių kvapsniu. Nelaimingos aukos pradėjo raudoti ir vaitoti nuo skausmo. Vėl iš visų jėgų riktelėjo pragarine muzika, viską slopindama. Labiausiai vaitojo jaunesnieji, kurie neretai prieš savo valia tapo šventinami į bonzus, darydami iš savęs tikrą auką, ar tai dėl to, kad jų gimdytojai juos pardavė bonzams arba juos paauskavo delei ati-

tolinimo kokios nelaimės nuo savo šeimynos. Reikia pripažinti, kad daug paकेle tas kančias su nuostabia kantrybe; žiurėdami į Budos figurą, sukandę lūpas šnibždėjo slaptą maldele: "O-mi-to-fu". Išdegus toms "gyvoms žvakėms", bonzai su procesija apleido šventnamį Nuo šio laiko tas išdegintas ant galvos ženklas, kaip kokia neišdildoma žymė ir bonzų vyršininko paliudijimas daro iš bonzos labai gerbtiną žmogumi pas budistus ir atidaro jam visus namus ir kur nori, gali sėstis prie stalo valgyti be atlyginimo. Bet ar verta dėl to menko valgio pakelti tiek kančių?

Prisipažįstu, kad per visą mėnesį nei vienos nakties neturėjau ramios nuo sapnų, priminančių tuos baisesius bonzų šventimus. Ištiesų, velnias yra baisesiu dievaičiu, kad jau šiame gyvenime kankina savo aukas ir tokiu bjauriu budu gamina jam pamėgimą.

Kun. Franc. Aguirie

Wik. ap. Fu-čau (Kinija).

Nerangumas. Turėdamas skubiai išsiųsti keletą svarbių laišktų, norėjau gauti pašto vagono ženklų, bet pasirodo, kad jų neturima.

Pašto vagonui nebutų sunku laikyti ženklų, o žmonėms, ypač keleiviams, butų patogų. Kitose šalyse yra taip.

Patys už save kalba. Kelmė. Kelmės bažnyčia labai graži, aukšta, gražaus gotiko stiliaus, žavi akį iš vidaus ir iš lauko. Kapai taip pat užlaikomi pavyzdinčiai; dailus paminklai, daug gėlių prisėta, takeliai smiltimis išbarstyti. Visur jauti kulturingą ir katalikišką dvasią, kuri Dievą ir savo mirusiųjų nepamiršta.

Bet jau pats miestelis, pasigailėk Viešpatie! Gatvės nešluotos, mėšlynai; po langais matyti dėžės su smirdančiomis šiukšlėmis. Tikra žydų gospadorystė.

Tretininkų Žinios.

suotiniai gi taikai vykdyti ir daugely dalykų pataisyti daug padėjo tretysis Pranciškaus įkurtasis (tretininkų) Įstatas (Ordenas), anais laikais visai naujas dalykas, — kuris, nesuvaržytas nė jokių įžadų, davė galimybės visiems pasauly gyvenantiems vyrams ir moterims ne vien laikyti Dievo įsakymus, bet taip pat siekti tobulybės. Šie buvo svarbiausieji naujos brolijos įstatų punktai: į broliją tik tie tegali būti priimami, kurie tvirtai laikosi katalikų tikėjimo ir tobulai klauso Bažnyčios: į broliją gali stoti vyrai ir moterys, ir po vienu bandymo metų, vyras sutinkant žmonai, žmona gi sutinkant vyrui, pasižadant laikytis įstatų; pasižada dėvėti padarų ir su neturtu suderinamą apdarą, o moters bė to dar nors dalinai susilaikyti nuo puošimos; tretininkai neprivalo dalyvauti nepadoriose puotose, vaidiniuose šokiuose, privalo tris kartus metuose atlikti išpažintį, ir tiek pat kartų, susitaikę su artimu ir gražinę kas kam priklauso priimti Šventąją Komuniją; tretininkai neprivalo vartoti ginklus, ne bent tiktai Romos Bažnyčiai, katalikų tikėjimui, savajai tėvynei, arba tik Ordeno viršininkams leidus; privalo būti kalbamas breviorius ir kitos maldos, praslinkus trims mėnesiams po įstojimo į Ordeną, privalo būti padarytas testamentas, kurį pripažintų valstybės įstatymai; nariams tarp savęs ar su kitais asmenimis susipykus, reikia stengtis kuogreičiausiai susitaikyti; nurodoma kas reikia daryti, jeigu kartais esti įžeidžiamos narių teisės ar privilegijos: nevalia daryti iškilminga priesaika negu tik esant butinam, Apaštalu sosto pripažintam, reikalui. Prie šių įstatų dar buvo pridėta nemažesnės svarbos įsakymai, liečiančių šventų Mišių klausymą, paskirtuoju laiku daromuosius susirinkimus, kiekvieno nario sulig išgalėmis įnešamų mokesnių vargšams ir ligoniams arba mirusiems nariams tinkamai palaidoti; nurodymų, kaip lankyti kuriam nors nariui susirgus ar tikslu įspėti užkietėjusius nusidėjėlius ir dorinti; draudimas atsisakyti nuo uždėtų pareigų arba nesąžiningai jas atlikti; nurodymų kaip išspręsti ginčai. Tai visa išvardinome, idant geriau paaiškėtų, kaip Pranciškus nenuilstamu savo ir savųjų pagelbininkų

apaštalavimu, o taip pat tretininkų Ordeną įkurdamas, nutiesė naujus, su Evangelijos mokslu suderintos visuomenės pagrindus. Čia praleisime visa, kas jų įstatuose pasakyta apie liturgiją ir dvasinį gyvenimą, nors tai labai svarbus dalykai; ir, iš kitų jų įstatų punktų kiekvienam darosi aišku, kad iš to turėjo gimti tokia nauja santvarka, kuri turėjo ne vien piliečių bendrą gyvenimą paversti, taip sakant, brolišku, krikščioniškosios tobulybės gyvendinimu, sustiprintu bendru gyvenimu, bet taip pat apsaugoti neturtėlių ir silpnesniųjų teises nuo turtingųjų išnaudojimo, visai nepažeigiant viešosios tvarkos ir teisingumo pradų. Tretininkams bendrai dirbant su dvasiškijs, savaime laimingai turėjo būti atsiekta, kad tos visos laisvės ir privilegijos, kuriomis naudojosi dvasiškiei, taip pat būtų suteiktos ir naujos brolijos nariams. Todėl jau tada tretininkai nei darydavo vadinamųjų iškilmingų priesaikų, nei pašaukti į karą įmdavosi ginklo, nes vadinaimies feodaliniams įstatymams iš savo pusės prieš pastatydavo tretininkų įstatus, o tarnybos įstatymui prieš pastatydavo savo įgytąją laisvę. O kada tie, kuriems buvo svarbu grąžinti senoji tvarka, bandė juos skaudžiai spausti ir slėkti, kreipėsi į savo globėjus ir gynėjus popiežius Honorijų III ir Gregorių IX, kurie aštriomis bausmėmis sutrupino nedoras jų pastangas. Tuo būdu buvo padaryta pradžia išganingoms atmainoms visuomenėje; krikščioniškose tautose plačiai skleidėsi ir stiprėjo darbas, kurio tėvas ir tvarkytojas buvo Pranciškus, o kartu su tuo atgailos dvasia ir papročių skaistumas; į tretįjį Ordeną stėjo ir jo ženklus didžiausiu užsidegimu priimdavo, tuo būdu Evangelijos išmintimi ir šventojo Pranciškaus dvasia persiimdami, ne vien popiežiai, kardinolai vyskupai, bet taip pat karaliai ir kunigaikščiai, kurių kai kurie siekė aukšto šventumo laipsnio; visuomenėje vėl atgijo įymiausiųjų dorybių pagarba, ir pagaliau liko "atnaujintas žemės veidas".

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

LIETUVA. — (Iš “Žvaigždės” “Į Žemaičių Kalvariją”). Šių metų liepos 2 d. iš Kauno didelis maldininkų būrys išvyko į Žem. Kalvariją pagarbinti stebuklingosios švenč. Panelės, ir apvaikščioti garsiuosius Kryžiaus kelius.

Po šv. Mišių procesija ėjo stotin. Eiseną lydėjo burlėtos žmonės. Baigiantis 12 val. maldininkai išvažiavo traukiniu į Telšius. Važiuojant giedojo giesmes ir kalbėjo maldas švenč. Panelės garbei. Pavakare, netoli Telšių stoties, žmonės burlėtos rinkosi prie geležkelio. Išgirdę giedant, bėrė gelėmis į maldininkų vagonus. Vakare 10 valandą visi maldininkai ėjo gatvėmis į Telšių bažnyčią. Aplink eiseną buvo nešamas didelis žvakučių vainikas. Jau buvo tamsu. Tik nešančių vainiką rankose degė žvakės, ir nuo tų skaitlingų žiburėlių matyt buvo plečėsuojančios vėliavos. Bažnyčioje buvome iškilmingai sutikti.

Truputį čia pailsėję, švintant mūsų maldininkai iškeliavo Žem. Kalvarijos linkon. Gražus buvo rytas, rodos, kad ir saulutė šypsojosi ir bėrė savo spindulius, sveikindama suvargusių maldininkus. Visų veiduose reiškėsi susitelkimas ir maldingumas. Jau už kelių kilometrų prieš Žem. Kalvariją buvo išpušti visi pakeliai įvairiais žaliuynais. Daugelyje vietų stovėjo puikus vartai su įvairiais parašais. Ant vienių buvo didelėmis raidėmis išrašyta: “Marija, stiprink mus keleivius”, ant kitų — “Lai gyvuoją mūsų vyskupas” arba “Mūsų ganytoja, laimink mus”. Mat, čia laukė atvažiuojant Jo Ekselencijos Telšių vyskupo Stangaičio. 3 d. liepos 8½ val. ryto jau buvom Žemaičių Kalvarijoje. Iškilmingai gaudžiant varpams mes įžengėme į tą malonią Marijos šventovę. Bažnyčioje, pasveikinus švenč. Panelę mūsų neužmirštinas vadovas kun. Griauslys pasakė širdingą pamokslą, išdėstydamas Marijai mūsų reikalus ir kelionės tikslą. O gerb. Kalvarijos klebonas, sveikino visus ir linkėjo jiems tų malonių, kokių tik maldininkai ėjo ištroškę tokį ilgą kelią. Jis reiškė ir džiaugsmo, kad ir

miestuose atsiranda burlėtos sielų mylinčių Mariją.

Čia visi jautėsi labai jautikiai, matydami kaip minių minios plaukė ir plaukė pagarbinti Marijos ir apvaikščioti Kryžiaus kelius. O kaip karštai čia meldėsi ne tik seni, bet ir jaunuolių burlėtos, kurie, tarsi puikios gelės, linko prieš Jėzų ir Mariją. Tukstančiais ėjo žmonės išpažinties ir prie šv. Komunijos. Keturi kunigai beveik nuolat dalino šventoriuje šv. Komunią. Buvo kalbama, kad per tris dienas 40 tukstančių žmonių priėmė šv. Komunią. Tos pačios minios ėjo per dienas ir naktis apvaikščioti Kryžiaus kelią: vieni ėjo procesijomis, kiti mažesniais būreliais. Visi giedojo graudingas giesmes. Maldininkus gaivino ir gražus misijų pamokslai, kurias čia laikė Tėvai Marijonai.

Nė nesijutom, kaip atėjo laikas skirtis su taip brangia vieta. Mūsų Vadovas pasakė paskutinius atsisveikinimo žodžius. O, kaip skaudus buvo tie žodžiai — sudiev! Visų akyse žibėjo ašaros. O gerb. Klebonas linkėjo ateinančiais metais daug didesniai burlėtos aplankyti šv. Panelę. Liepos 4 d. vakare apleidom Žemaičių Kalvariją. Kelyje, nors iš nuvargusių širdžių, bet dar girdėjosi šv. giesmės. Rytojais vakarą maldininkai jau buvo Kaune.

Sugrįžus į šv. Trejybės bažnyčią ir palaiminus su švenč. Sakramentu, mūsų vadovas parašė prašę neatsitolinti nuo Marijos, išverti tuose pasiryžimuose visą gyvenimą ir nešti į kiekvieną šeimynėlę Marijos meilę. Tik vėlai vakare visi išsiskirstė į savo namus, pilni šventų kilnių įspūdžių ir tvirtų pasiryžimų.

SUV. VALSTYBĖS. — Šv. Sakramento bažnyčios parapijiečių, Hazel Parke, Wisc. sekmadienyje Rugs. 15 d. buvo mišios atvirame ore. Mat, apvaikščiota iškilmės grįžimo namo indijonų katalikų dalivavusių Eucharistiniame Kongrese Chicagoje.

Mišias laikė kun. Pilypas Gordon'as, grynų kraujo Chippewa indijonas. Indijonų, daugiausia Chippewa giminės, choras iš 50 asme-

nų giedojo per mišias. Mišių klausė 3.000 asmenų.

Po mišių įvyko iškilmingi pietūs, kuriuose dalyvavo apie 800 asmenų. Vakare kalbėjo gubernatorius Christianson ir parapijos vaikučiai atliko gražų perstatymą.

— o —

Šiaurinio ir vakarinio New Yorko metodistų vyskupas Adna Leonard'as pareiškė viešai, kad gub. Smito religija turi jį laikyti "šu-
vio iš šautuvo tolime nuo Baltųjų Rumų", arba kitaip sakant, tas vyskupas nurodo, kad gub. Smitas negali būti renkamas Suv. Valstybių prezidentu dėl jo katalikybės.

Dėl tokio to vyskupo pareiškimo puolė jį laikraščiuose daug pačių protestonų. Jie staciai jį priskaitė prie fanatikų; užmetė jam falšavimą Suv. Val. konstitucijos dvasios ir tt.

Vyskupas Leonard'as bando ir šiaip ir taip taisyti savo išsiokimą, bet tik labiau įklimpsta į savo kreivo galvojimo ir išvadžiojimų pinkles.

Šis pamokymas privers visokius protestantiškus fanatikus būti atsargesniais reiškimė savo nuominių.

— o —

Catholic Church Extension Society, kuriai vadovauja kardinolas Mundelein, pasiuntė savo atstovą, kun. Patriką Griffin, į Meksikos pasienį, ištirti vienuolių moterų ir vyrų padėtį, kuomet juos Meksikos valdžia išvarė iš tos šalies. Kardinolas nori suteikti sistematingą pagalbą ištremtiesiems.

BELGIJA. — Belgų Katalikų Žurnalistų Sąjungos direktorių boardo nariai andai nuvyko į Malines tikslu reikštn savo pagarbos arkivyskupui Von Roey, velionio kardinolo Mercier ipėdiniui.

Po reikštų sveikinimų arkivyskupui, buvusis privatinis kardinolo Mercier sekretorius, kanauninkas Dessani, žurnalistus nusivedė parodyti kardinolo įkurtą muziejų. Muziejus yra religinis ir priguli diocezijai. Randasi senuose dviejų aukštų muro namuose šale vyskupo rezidencijos, kurioj gyvena kardinolas.

Kas yra muziejuj. Muziejuj sudėta jau

nemažai įvairių bažnytinių rubų, šventųjų indų ir įvairiausių bažnytinių ornamentų.

Vienam kambariuky įvairūs bažnytiniai rubai ir daiktai, kokius vartojo kardinolas Mercier.

Antrajam buto aukšte pagaminta velionio kardinolo ofiso ir miegoti kambario replikos. Abiejuose nedideliuose kambariuose sudėta visi originaliai kardinolo baldai ir daiktai ir taip, kaip buta jo rezidencijoje esant jam gyvam.

Visur prastumas. Miegkambari vos galima apsisukti. Geležinė lova su šiaudiniu matrasu ir prastu užklodalu. Ties lova ant paprastų grindų apnešiotas kauras, ant kurio pora senų avalinių. Tas avalines avėjo kardinolas. Prie kitos sienos kuoprasčiausia praustuvė, ties kuria ant įkaltos sienon vinies pakabintas diržas skustuvui sulcisti.

Ofise sena, prasta deska, kurioje gauti laišškai ir poperos sudėtos taip, kaip velionio kardinolo buvo palikta.

Taip gyvena Bažnyčios kunigaikštis, garsus šio šimtmečio mokslo vyras.

Pranešta, artimoj ateity muziejus bus atidarytas publikai.

ANGLIJA. — Į Anglijos parlamentą yra inėštas įstatymo sumanymas, kuris, jei parlamento bus priimtas, tai Anglijos katalikai liks liuosi nuo daugybės suvaržymų ir bausmių. Iki šiol Anglijoje gyvavo įstatymai, išleisti prieš katalikus senai, persekiojimo laikuose, kuomet norėta katalikai visiškai išnaikinti.

Yra vilties, kad sumanymas bus priimtas, nes pati valdžia prie to eina ir remia. Sumanymą priėmus da liktų vienas žymus katalikų varžymas, butent, kad katalikas negali užimti viešpatijos Kancelerio vietą.

Bet yra ir sumanymo priešininkų ir net tarp pačių parlamento narių.

Bet tai rodos nežymi fanatikų protestonų ar bedievių saujalė, kuri vargu bepajėgs perbalsuoti kitus teisingai manančius parlamento narius.

Didžiausiu fanatizmu pasižymi nekurie Škotijos atstovai. Jie inėšė prie sumanymo įvairias pataisas, kurias priėmus iš sumanymo nieko gero neišeity. Katalikų varžymai pasilikty kaip buvė.

Lietuvos Žinios

Kaunas. Vyriausybė be priešasčių toliaus atleidinėja katalikus valdininkus ir katalikus mokytojus, ypač mokyklų vedėjus.

— Rugp. 12 dieną mirė Palangoje Petras Vileišis, vienas pirmųjų Lietuvos atgimimo veteranų. Laikiniai, kol nebus Vilnius atvaduotas, palaidotas Kaune Bazilikos rusiuose, greta Žemaičių vyskupų.

— Nutruko valdžios derybos su Klaipėdos krašto atstovais, vokiečiais, kurie reikalavo, kad Lietuva mokėtų Klaipėdai kasmetą po 10,000,000 litų.

Kaunui amerikiečių siulomoji paskola atseitų 9 su puse nuoš. metams. Per 21 metus turės būti atmokėta. Dėl sąlygų sunkumo klausimas visgi užkliuvo Seimo komisijoje. Gal ir nebus imama.

— Šaukiami kariuomenės gimusieji liepos—gruodžio mėn. 1905 m. vyrai.

— “Pavasario” Sąjungos Rajonų valdyboms kursai Kaune buvo rugp. 16-17 d.

Lietuvos Kat. moksleivių “Ateitininkų” konferencija Kaune įvyko 19-22 dienomis.

Rugp. 13 lietus padarė Kaune didoką potvinį; užpylė daug rusiuose esančių sandėlių.

— Lenkai paliuosavo suimtajį mūsų viena sargybinių, bet ties Užulbiu kaimu suėmė kitą K. Pupaleigį.

— Amerikos ir Rusijos žibalo sindikatai stato Klaipėdoje žibalui rezervuarus. Vienas iš jų talpina 5,000,000 literių žibalo.

— Šiauliuose rugp. 22 dieną prasidėjo didelė ukio paroda; parodą atidarė valstybės prezidentas.

Taitau ir Argentina. Rudamina. Eglyno girios sargo Bel-vičiaus sunus neseniai išvažiavo į Argentiną laimės ieškotų. Negelbėjo nė tėvo, motinos, nė pačios prašymai. Dabar iš tenai rašo, kad darbas neapsakomai sunkus, uždirbas į dieną mūsų pinigais vos po 1 litą. Sako, geriau Lietuvoje kaimo kiaulės ganyti, ir verktinai prašo tėvo, kad atsijustų pinigų namon sugrįžti. O tėvas nustojo girios sargo

vietos. Tikra nelaimė ir nežinia, ar nepražus jaunuolis svetimoje žemėje.

Kat. draugijų veikimas. Šunskai Mariamp. apskr.) Padedant nenuilstamam veikėjui, gerb. kun. V. Ambraziejui, čionykštės kat. organizacijos veikia gražiai. Skaitlingiausia ir veikliausia yra “Pavasarininkų” kuopa, susidedanti iš 3-jų kuopelių; neseniai įkurta sporto sekcija. Neblogai veikia “Blaivybės” D-ja ir “Angelo Sargo” vaikų draugijėlė, neseniai įsteigta. Draugijos įsitaisė vėliavas savo metinei šventei ir gražiai pasirodė.

Antri metai gyvuoja čionai ir Ukininkų Sąjunga, tik dabar truputį apsnudo. Gerai sekasi kooperatyvo krautuvei “Žiedas”.

Draugijos savo salės neturi, tad susirinkimus daro klebonijos svirne.

Žemaičių Kalvarija. (Mažeikių apskr.). Prie senosios valdžios pradėtas Varduvės upės gilinimas nesustabdytas; žmonės džiaugiasi, kad daug pievų pasausės ir bus apsisaugota nuo potvniio.

Dejuoja žmonės tiktai dėl sauvaliaujančių darbininkų, kurie kabinėjasi prie jaunų mergaičių. Žinoma, taip daro tik “laisvieji” darbininkai, kurių žydėlio Markso mokslas nevaržo. Ir nėra kas juos suvaldytų.

Liepos pradžioje ėmė veikti vietinės “Ukininkų Sąjungos” rankinė pieninė. “Uk. S-ga” turi čia grūdų valomąjį punktą, vaisių džiovyklą. Šiomet nusipirkta namai, kutys su svirnu. Be to, turi “Liaudies Banką”, kuris pernai turėjo įdėlių 147,000 litų; kas pavasarį ir rudenį pristato žmonėms trąšų ir sėklų po kelis vagonus. Tai vis mūsų dekanos gerb. kun. P. Pukio nuopelnas. Dieve jam padėk!

Obelinė (Mariampolės apsk.). Šio kaimo ukininkai nei laikraščius skaito, nei organizacijose dalyvauja. Draugijose, sako, nėra laiko, o laikraščiai nėra už ką pirkti, bet degtinę myli smarkiai, jai nesigaili nė pinigų, nė laiko. Laikas jau būtų susiprasti!

“Saltinis”.

MUSŲ DARBAI

PIRMOJI KREGŽDĖ.

Dievas laimina. Kas buvo tik svajota, ima jau įvykti.

Tėvams Marijonams ir skolas mokėti ir jaunikaičius ir busimus Bažnyčios ir visuomenės darbininkus rengti ir auklėti nelengvas darbas. Taigi kartais ir tekdavo pasvajoti, išskaičius kas įvyksta kitose ir kitų tautų vienuolijose, ar negalėtų tai įvykti ir mūsų vienuolijoje.

Teko skaityti, kad nekurioms neturtinoms vienuolijoms, ypač vokiečių, geri žmonės katalikai eina pagalbon įvairiausiais būdais: veni sušelpdami stambiomis aukomis, kiti šelpdami mažomis, bet nuolatinėmis, o kiti net štai ką sumanę atlieka.

Atsiranda turtingų šeimynų, bet neturinčių savo vaikų. Štai jos kreipiasi į vienuoliją ir sako: "Paskirkit mums vieną gerą jaunikaitį ir mes mokėsime visas jo auklėjimo ir mokslo išlaidas iki jis taps kunigu ir baigs savo mokslą.

Reiškia, ta šeimyna pasiima vienuolijos narį, kaip savo dvasinį sunų ir aprupina jo visus reikalus, iki jis tampa tinkamu darbininku pats dirbti ir kitiems gerą daryti.

Žinoma, tai nepaprasta pagelba vienuolijai ir gražus suvartojimas savo turto.

Atsiranda nemaža turtingų merginų, kurios nemano tekėti, ir jų neviena padaro, kaip viršminėtos šeimynos.

Mūsų vienuolija da tokių geradarių nesulaukė, bet panašių tai jau turi.

Štai, Melrose Parko, Ill. burelis geraširdžių lietuvių moterų sumetė pluoštą pinigų ir daug gražių naudingų dovanų, kad prisidėjus prie auklėjimo vieno Marijonų Vienuolijos klieriko. Jų aukos tai didelis vienuolijai palengvinimas.

Tai pirmoji kregždutė, kuri pranešė apie besiantantį pavasarį.

Turime vilties, kad ir iš lietuviškų šei-

mynų ir pavienių su laiku atsiras, kurie padarys panašiai svetimtaučiams. Lietuviai katalikai tokiuose reikaluose dažnai savo duosnumu pralenkia svetimtaučius.

Aukojo Marijonų Vienuolijai:

Ušalienė Teklė	10.00
Kisalienė Katriona	12.00
Brazinskienė Anelėč.....	3.00
Janušauskienė Jieva	7.00
Galiauskienė	2.00
Kaviekiene Mar.	2.00
Žvirblienė	1.00
Kadalienė	1.00

Kitų pavardžių negauta, bet pinigai priimti.

Visoms šioms iš Melrose Parko, Ill. aukotojoms pinigais ir daiktais tariame nuoširdingiausią ačiu. Rupinsimės atsiteisti joms savo maldomis ir darbais.

Marijonų maršrutos. Tąsa. (Žiurėk No. 37).

Hazleton, Pa. — Šv. Petro ir Povilo par. Rugs. 6-12, Kun. J. Vaitkevičius.

Mahanoy City, Pa. — Šv. Juozapo par. Rugs. 13-26, Kun. J. Vaitkevičius ir Kun. M. Urbanavičius.

Shamokin, Pa. — Šv. Mykolo par. Rugs. 27-Spal. 3, Kun. J. Vaitkevičius.

St. Clair, Pa. — Šv. Kazimiero par. Rugs. 27-Spal. 3, Kun. M. Urbanavičius.

Minersville, Pa. — Šv. Pranciškaus par. Spal. 4-17, Kun. J. Vaitkevičius ir Kun. M. Urbanavičius.

New Philadelphia, Pa. — Šv. Jėzaus Širdies par. Spal. 18-31, Kun. J. Vaitkevičius ir Kun. M. Urbanavičius.

Girardville, Pa. — Šv. Vincento par. Lapkr. 1-14, Kun. J. Vaitkevičius ir Kun. M. Urbanavičius.

Shenandoah, Pa. — Šv. Jurgio par. Lapkr. 14-28, Kun. J. Vaitkevičius ir Kun. M. Urbanavičius.

Pittsburgh, Pa. — Šv. Kazimiero par. Lapkr. 14-28, Kun. J. Vaitkevičius ir Kun. M. Urbanavičius.

Lapkr. 28-30, Kun. J. Vaitkevičius.

Cambridge, Mass. — Nekalto Prasidėjimo par. Lapkr. 29 Gruod. 5, Kun. J. Vaitkevičius ir Kun. M. Urbanavičius.

So. Boston, Mass. — Šv. Petro par. Gruod. 6-12, Kun. J. Vaitkevičius ir Kun. M. Urbanavičius.

So. Boston, Mass. — Šv. Petro par. Gruod. 13-19, kun. J. Vaitkevičius.

Norwood, Mass. — (Montello) Šv. Purgio par. Gruod. 13-19, Kun. M. Urbanavičius.

Brockton, Mass. — Šv. Roko par. Gruod. 20-26, Kun. J. Vaitkevičius ir Kun. M. Urbanavičius.

Tai liudija, kad jie nedykauja.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Prašau paaiškinti, delko buvo negerai paveikslai Panelės Švenčiausios Neperstojančios Pagalbos, kad kunigas juos draskė ir metė šalin. Jis bažnyčioje užsakė, kad tie paveikslai negerai, tai kaikurie, turėdami tuos paveikslus nešė rodyti kunigui, o jis juos sudraskė. Pati tai mačiau, budama Lietuvoje 1912 m. Gi dabar aš gavau iš Kauno iš šv. Kazimiero Draugijos toki pat paveikslą. Ką tai reiškia?

S. Ž.

ATSAKYMAS. — Panelės Švenčiausios Neperstojančios Pagalbos paveikslai visuomet buvo geri, bet kada Lietuvoje atsirado klaidatikiai marijavitai ir jie pradėjo tuos paveikslus platinti ir, kaip nekurie tvirtina, kad prie jų platinamų paveikslų buvo ypatingas ženklas ir kas toki paveikslą priimdavo, tai marijavitai bandydavo toki skaityti savo sektos nariu, tai sužinoję kunigai ir pajutę, kad jų parapijose tokių paveikslų paplatinta, juos bandė naikinti, kad panaikintų visokius, kad ir mažus ryšius su klaidatikiais marijavitais.

KLAUSIMAS. — Kokiū būdu tretininkai gali prisidėti prie apvaikščiojimo 700 metų sukaktuvių iškilnių? *R. R.*

ATSAKYMAS. — Tretininkai kiekvienoje parapijoje gali pasirinkti dieną ir, atlikę išpažintį, eiti bendrai prie šv. Komunijos. Gali paprašyti kunigo pasakyti pamokslą apie šv. Pranciškų; gali surengti paskaitą iš šv. Pranciškaus gyvenimo ir t. t.

Ypatingai tretininkai turėtų perskaityti šv. Tėvo laišką (encikliką), kuris yra dabar spausdinamas "Laive".

Be to "Draugo" knygyne 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. galima gauti knygelę "Tretininkų Jubiliejus". Jos kaina su prisiuntimu 10c.

KLAUSIMAS. — Pas nuobažną moterį našlę, kuri laiko "ant burdo" nekataliką, kunigas neina kalindavoti, o pas moterį katalikę (?), kuri su kitu vyru gyvena kelis metus, kunigas kalindavoja ir vakarienę valgo. Ar teisingas tokis pasielgimas?

ATSAKYMAS. — Neteisingas būtų kunigo pasielgimas, jei jis neitų su tikybiniu patarnavimu pas ką nors kviečiamas, bet ką neina kalindavoti tai kokia čia neteisybė?

Kaltinti kunigą neteisingume, kad jis

pas našlę "kalindavoti" neina, o pas kokią ten moterį "ištvirkę" — eina, negalima, neturint žinių, kokių informacijų tas kunigas turi apie tas moteris. O gal jis neturi tikrų žinių apie tas moteris, o gal kunigo kaltintojas turi neteisingas žinias apie tas moteris.

Su visokiais kaltinimais ir smerkimais niekadęs nereikia per daug skubintis.

Ir stebėtinas daiktas, kad kiekvienas beveik jaučia save pašauktų teisti kunigus, dažnai pats dalykų gerai neištyręs.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai diena, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUI. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laišku mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiarškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

"DRAUGĄ"

"Draugo" kaina Lietuvon tik
\$6.00 metams.

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.